„...DACĂ BĂIATUL ACESTA AR AVEA ȘI AMBIȚIE..."

Mioc, fundașul-extremă sau extrema-fundaș al lui Sport Club Bacău pare încă un adolescent. Exact așa cum era și pe vremea cînd juca în Divizia B, în echipa din orașul său natal C.S.M. Reșița, acum cinci ani. Atunci l-a văzut Constantin Rădulescu, pe vremea aceea antrenorul echipei de tineret băcăuane, ca extremă dreapta și l-a adus în Moldova, pe Bistrița.

Mioc pare încă un adolescent, deși vîrsta sa **(„In decembrie, anul acesta împlinesc 25 de ani")** miră pe foarte mulți. De atunci, de cînd a plecat din Banat hotărît să nu se mai despartă de Bacău **(„Anul acesta, după ce C.S.M. a intrat în prima divizie, în timp ce eram acasă, la părinți, nu era zi să nu se încerce să fiu convins să revin pe Birzava. Dar nici n-am vrut să aud!")**, de atunci cînd antrenorul Rădulescu a început cu el drumul spre consacrare, s-au petrecut multe cu Florin Mioc, multe lucruri bune, dar parcă împlinirea totală, pe măsura posibilităților sale, se tot amînă, **sine die**. Mioc a ajuns titular în prima echipă a Bacăului, a ajuns și în lotul olimpic, a figurat mai mereu în „echipa etapei" sau „echipa campionatului", s-a gîndit o vreme chiar și la națională, s-au gîndit și alții, dar...

...Băiatul acesta are niște calități de mare jucător. Dribling bun, viteză, forță de pătrundere. M-a mulțumit de multe ori și ca fundaș lateral și ca extremă. Dar nu are voință, nu-i ambițios, nu-i bărbat în joc. Crede că fotbalul e o treabă ușoară, și-și pierde timpul mai mult cu magnetofoane, pickupuri și aparate de radio. Știți ce mi-a spus după cîteva etape slabe în acest campionat?! Că el încă e obosit din campionatul trecut, cînd a jucat bine, și că să-l lăsăm mai încet cu pregătirile! Cînd i-am spus de jucătorii din campionatul englez, care joacă miercuri-duminică-miercuri, și-a găsit argumentele sale"... Așa vorbise, cu multă revoltă, antrenorul Constantin Rădulescu, atunci cînd l-am rugat să-l caracterizeze pe scurt pe Mioc. Dar cînd i-am pus o întrebare-șoc **(„De ce nu renunțați la el, de ce nu-l înlocuiți?")**, antrenorul băcăuan a replicat imediat:

— Să știi dumneata că mi l-a cerut în vară și Dinamo, oferindu-mi doi jucători în schimb, și tot nu l-am dat! Eu încă mai cred în devenirea acestui jucător. Pentru că, repet, are calități rare, dar... Dacă băiatul acesta ar avea și ambiție, mîine m-aș prezenta cu el la națională. Așa însă, îmi face zile negre și la echipa de club...

...În ultima etapă, duminica trecută, la Arad, am discutat și cu Mioc, fără eschive, despre „ce crede el despre viitorul său". La început a apărut un om consolat cu zborul său frînt. **(„Unde să mai mă gîndesc, la ce lot, cînd am ajuns să fac tușă și la echipa mea de club?!...)**, dar cînd i-am spus că am auzit oameni care susțin că nu se pregătește, că nu iubește fotbalul suficient, Mioc a avut o criză de orgoliu, susținînd că fără fotbal el n-ar putea trăi, că niciodată nu s-a gîndit să înșele sportul acesta care i-a adus atîtea bucurii.

— Am fost obosit, ăsta-i adevărul, nimeni n-a vrut să mă creadă! Dar acum o să mă răzbun! Știu, puțini mai cred în mine, majoritatea mă consideră un apatic însă dacă nu voi face cel mai bun retur din activitatea mea, să nu-mi mai spuneți mie pe nume...

— Lumea zice că nu prea ai ambiție, a spus acest lucru și Constantin Rădulescu care te cunoaște poate cel mai bine...

— Eu n-am ambiție?! Un fundaș care tot timpul e în careul advers nu poate face acest lucru fără ambiție.

— Argumentul nu-i convingător! E mai mult un sofism...

— Nu încerc să conving pe nimeni cu vorbe. Voi încerca acest lucru prin fapte. Acum, cînd m-am căsătorit de puțin timp, am o viață mult mai echilibrată și cred că voi reuși să refac terenul pierdut.

...La cei 25 de ani ai săi, Florin Mioc pare încă un adolescent. Și dacă pentru angajarea sa în joc lucrul acesta este un avantaj, pentru dominanta psihică această condiție a adolscenței trebuie depășită. Pentru că lipsa de ambiție de care vorbesc foarte mulți poate fi și efectul unei voințe needucate. La cei 25 de ani ai săi, la calitățile sale, Mioc, fundașul-extremă sau extrema-fundaș, trebuie să devină mai matur. Pentru că mai sînt încă oameni care cred în talentul său...

FLORIN MIOC

Mircea M. IONESCU

ADESEORI ÎNVINS, DAR NICIODATĂ RESEMNAT

Ion Tomeș nu mai este astăzi, ceea ce numim în mod obișnuit, un personaj la ordinea zilei. A fost, ce-i drept, cu ani (vreo zece) în urmă, un talentat jucător, rîvnit de multe dintre echipele noastre fruntașe, căruia, însă, nu i-au plăcut niciodată migrațiile de „pasăre călătoare". S-a numărat, nu mai departe de anul trecut, printre tehnicienii cu perspective ai primului nostru eșalon divizionar, dar jocul împrejurărilor l-a abătut în plină ascensiune de la drumul unei afirmări profesionale timpurii.

Acum, la 32 de ani, vîrstă la care mulți jucători din generația sa sînt încă în plină activitate competițională pe gazon, Ion Tomeș a pus de mult bocancii în cui. Fotbalistul cu înfățișare și zîmbet veșnic de copil — ieșit fără voia lui, ca jucător și mai apoi ca antrenor, din primele linii ale performanței — este astăzi prietenul devotat al celor mai mici dintre slujitorii sportului-rege din orașul de pe malurile Crișului repede.

Cum a ajuns pînă aici? Firul biografiei sportive a lui Ion Tomeș începe a se derula cu aproape două decenii în urmă, prin anii 1952-1953, cînd puștiul blond cu ochi albaștri, sfios ca o fată, dar cu o îndemînare de excepție, pătrunde aproape neobservat pe porțile fotbalului. Doi ani mai tîrziu, la o vîrstă la care alții nu primesc încă nici „botezul junioratului", micul Tomeș debutează în formația de seniori a „Stăruinței" din Oradea și joacă primul meci în Divizia C, la Sf. Gheorghe. Acesta a fost de fapt începutul. După care a urmat, aproape spectaculos, ascensiunea. La 17 ani, component al lotului UEFA, evoluează în Portugalia într-un trio ofensiv, impresionant prin eficacitatea lui, alături de Frățilă și Adam. La 19 ani îl întîlnim de acum pătruns în lumea fotbalului mare, la Steaua, venit să-și satisfacă stagiul militar, unde aproape timp de două sezoane competiționale apare în centrul unei linii de atac, celebră atunci, alături de Cacoveanu, Constantin, Racksi și Tătaru.

Urmează apoi un prim an de cumpănă, 1963, cînd drumul spre vîrful piramidei sportive este întrerupt, brutal aproape, de un schimb inutil de jucători între Steaua și U.T.A. „Rocada" cu Koszka înseamă, astfel, pentru Tomeș și prima mare bătălie pierdută pe calea afirmării. Poate și de aceea el nu întîrzie decît un singur campionat în tabăra textiliștilor arădeni, pentru a reveni, în toamna lui 1964, acasă, la Oradea, hotărît să o ia de la capăt, dacă va fi nevoie, pentru a atinge orizonturile consacrării. Un următor an bun îi dă, pentru puțin timp, iluzia reușitei. Pentru ca imediat după aceea marile necazuri să se țină lanț. Mai întîi a fost o nefrită gravă, depistată în 1965, care îl ține multă vreme departe de activitatea competițională și de pregătire. Apoi, cînd zorile speranțelor păreau din nou la granițele împlinirilor, s-a întîmplat ca echipa sa, Crișul, să piardă de cîteva ori contactul cu primul eșalon divizionar A. Și, în sfîrșit, la capătul unor eroice eforturi individuale și colective de a reveni în prim-planul fotbalului nostru, un accident nefericit — dublă contuzie renală, după o căzătură la antrenament — a constituit o veritabilă lovitură de grație, dată unui autentic talent, dornic să se realizeze, dar mereu înfrînt într-o permanentă și inegală luptă cu potrivnicia împrejurărilor.

În anul 1970 Ion Tomeș a devenit antrenor. Mai joacă, din cînd în cînd, la echipa de tineret a Crișului, pe care de altfel o și instruiește, cu bune rezultate. Dar nici profesia aceasta, pe care a îndrăgit-o cu aceeași pasiune cu care a început să joace fotbal în anii copilăriei, nu i-a adus satisfacții mai mari decît acelea de jucător.

Obișnuit aproape cu înfrîngerile, dar în nici un caz resemnat, Tomeș, asemenea unui adevărat sportiv, a primit cu demnitate retrogradarea din vara acestui an a echipei sale în B și n-a considerat deloc trecerea sa la eșalonul de copii și juniori al Centrului de fotbal F. C. Bihor ca pe o situație dezonorantă, impusă de circumstanțe. Dimpotrivă

— Întotdeauna, de cînd mă știu, *spune astăzi Ion Tomeș*, cel mai mult mi-am dorit să lucrez cu cei mici, să-i inițiez pe aceștia în tainele fotbalului. În Oradea, unde bine spunea cineva, „fotbaliștii cresc ca ciupercile", trebuie să reușim odată a depăși pragul unor realizări, care ne situează încă departe de tradiția fotbalistică bogată a orașului nostru. În ce mă privește simt că-mi revin și mie anumite obligații morale, pe care într-un viitor apropiat le văd covertite în valoarea sportivă a unui nou Sătmăreanu, Kun, Popovici, Vigu sau chiar a unui nou... Tomeș. Mai îndrăznește și poate ceva mai ajutat de șansă pentru a putea reuși cu adevărat.

Mihai IONESCU

„PRIVESC ÎNAPOI CU (OARECARE) MÎNIE!"

Alexandru Georgescu, de la Jiul, a trecut de curînd granița vîrstei de 30 de ani. A intrat cu alte cuvinte, în plutonul relativ restrîns al fotbaliștilor activi din prima divizie, etichetați cu aprecierea devenită oficială „Jucător cu longevitate sportivă". El joacă de un deceniu în Divizia A, a început la Progresul București, a trecut apoi pe la Crișul Oradea și de cinci ani apără culorile echipei din Petroșani.

Sandu Georgescu este ceea ce se cheamă un băiat prezentabil. Statură atletică, fața „dură", alură de... star de cinema. Fotogenia sa îl obsedează puțin. Dar toate acestea sînt „dulci nimicuri" pe lîngă o întîmplare nefericită, petrecută de mult, cînd juca cu progresul în „B"; o altercație banală cu Maghiar de la Dinamo Obor, sub impulsul nervilor, a transformat-o într-o explozie de violență sfîrșită cu un k.o. asupra adversarului, acolo, pe gazonul de pe stadionul Republicii. Gestul acesta necugetat l-a costat un an de suspendare. A fost, din fericire, începutul și sfîrșitul unui drum ce se anunța prăpăstios. Georgescu a chibzuit în anul acela lung și trist și fundașul cu temperament de „torrero" s-a transformat subit într-un campion al fair-play-ului. Nu a adunat onoruri mari în cariera sa sportivă, dar a fost mereu un jucător constant și util. Poate că ar fi putut cocheta cu loturile reprezentative, pentru că pe vremuri a promis mai mult decît a realizat ulterior. Dar să-l lăsăm pe el să explice fenomenul acesta pe care sîntem tentați să-l generalizăm.

— Știu, dar abia acum, de ce a existat un decalaj între posibilități și realizări. Nu am ars din toată ființa mea pentru jocul acesta care îți oferă foarte mult, dar îți cere la rîndu-i, totul. O halbă cu bere, din cînd în cînd, la un ceas de noapte, este, la urma urmei un lucru aproape cuminte, dar nu pentru un fotbalist care ținteste foarte sus. Eu am înțeles astăzi acest lucru, astăzi cînd, în compensație, prefer apa minerală și sting lumina la ora zece, pentru a putea juca cot la cot cu niște băiețandri care abia au ieșit din juniorat. Privesc înapoi cu oarecare mînie, am scăpat un tren, pe care n-am să-l mai prind niciodată, dar am găsit puterea să mă scutur de tentații mărunte pentru a obține satisfacții adevărate. Aici, în Valea Jiului între oameni care intră în subteran, oferind cotidian simbolul nobil al muncii, mi-am adunat cărțile de școală, am șters praful de pe ele și m-am apucat să învăț. Am absolvit liceul și apoi am promovat cu medie mare examenul școlii de antrenori de pe lîngă I.E.F.S. Voi fi, desigur, un antrenor intransigent și pretențios, poate și pentru faptul că în gîndurile mele cele mai intime regret că eu însumi nu m-am supus, mereu, la sfaturile antrenorilor cei mai intransigenți și mai pretențioși pe care i-am avut. Și poate că băiețelul meu, Dănuț, astăzi de trei ani, strunit, bineînțeles, cum trebuie, va duce mai departe și cu strălucire mai mare, ștafeta unui tată mîndru că joacă fotbal la o vîrstă cînd alții trăiesc din amintiri și ușor mîhnit de a nu fi primit niciodată o convocare la lotul național.

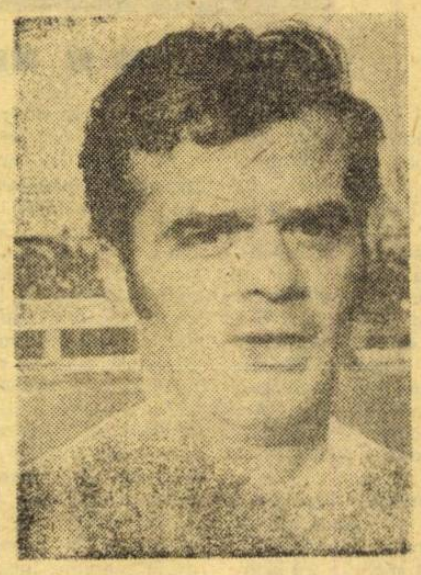

ALEXANDRU GEORGESCU

Există în aceste mărturisiri sincere multe adevăruri. Important este că veteranul echipei Jiul, cu maturitatea pe care a dobîndit-o în anii din urmă, a ajuns astăzi să fie unul din jucătorii de nădejde ai petroșănenilor.

Ion CUPEN